

un produs al acestui mediu complicat și straniu; la el, minciuna se confundă cu aspirația spre ieșirea din crisalidă, impertinența cu ingenuitatea; e un strămoș încă viu și vibrant al familiei de mitomani și cabotini a iluziei căzuți victime propriului lor har, din care fac parte Billy minciinosul și alți „colaterali” zămisliti din frustrare și din puterea de a visa. Zbaterea sa inutilă între triumf și cădere, experiența de cunoaștere a „umanului demonic” pe care o parcurge sint dramatică.

Actoricește, spectacolul rezervă de asemenea extrem de puține satisfacții, deși rolurile piesei sînt „bucăți de rezistență” perfect construite din umbre și lumini. Corect profesională este evoluția lui Lucian Dinu, interpretul „năzdrăvanului”; actorul nu are toate datele de canoare și fantezie cerute, dar a făcut mari eforturi pentru a le suplini și a renunțat cu bune rezultate la niște mai vechi deprinderi de joc superficial. Nu e și cazul lui Sandu Sticlaru (bătrînul Mahon), prea sigur pe atu-urile sale, uzînd fără scrupule de trucuri verificate... Camelia Zorlescu (Margaret Flaherty) se resimte de pe urma lipsei antrenamentului de joc; în momentele de solicitare mai intensă, vocală și de mișcare, mijloacele ei se dovedesc insuficient de plăcezi și de expresive. L-am urmărit cu plăcere pe Mihai Pruteanu (Shawn Keogh, plin de credință în fiecare situație dată și minuțios în execuție) și cu oarecare jenă pe Dodi Caiian Rusu (văduva Quin, înclinată spre șarjarea unui raport care și așa nu o prea favoriza). Scena e traversată și de interpretări amatoresci, care evident nu sînt de natură să ridice nivelul spectacolului.

Ileana Popovici

Lucian Dinu și Camelia Zorlescu în „Năzdrăvanul Occidental”, la Teatrul „C. I. Nottara”

cunoaștem fața unui alt colectiv belgrădean, oaspete de astă dată al teatrului nostru din Baia Mare.

Aducerea „la zi” a situațiilor și tipurilor comediilor clasice, tratarea liberă a textului într-o prelucrare, adaptare sau localizare, fie ea muzicală sau nu, a devenit o operație curentă pe scenele centrale sau periferice ale lumii. Cu dezinvoltura cu care teatrul de curte european, înveșmînta eroii și eroinele tragediilor antice în costumele secolului XVIII, întîlnim azi pe scene minijupa, blue-jean-ul și celelalte accesorii vestimentare ale tineretului mai mult sau mai puțin „hippy”, atribuite personajelor molieresce, goldoniene sau shakespeareene. În consecință, timpuria comedie shakespeareană *Doi tineri din Verona* a fost îmbrăcată și machiată în stilul și manierele anului 1970. Prin costumație, prin ritm și mai ales prin gestică corespunzătoare străzii de azi, se precizează în primul rînd intenția regizorului Minia Dedici, de a plasa tribulațiile amoroase ale personajelor în contextul moravurilor noastre. Pentru a sublinia aceeași idee, montarea se desfășoară sub semnul sonetului XL, recitat cu suavitate ca un „motto”: „Iubitei mele de-i primești iubirea / De dragul meu, eu nu te pot huli...” Labilitatea sentimentelor, ușurința, superficialitatea angajării în dragoste, schimbarea neconținută a partenerilor, infidelitatea, împăcarea rapidă, toate aventurile celor doi tineri din Verona shakespeareană își pot afla corespondențe directe, azi. Am regretat însă tratarea inconsec-

Teatrul Contemporan din Belgrad

DOI TINERI DIN VERONA

de Shakespeare

Schimburilor culturale tot mai frecvente dintre colectivele noastre teatrale și scenele vecine, le datorăm și vizita Teatrului Contemporan din Belgrad. La scurt timp după prestigiosul turneu al Ansamblului Dramatic Jugoslav, cu două opere de amplă respirație epică (în contra-vizită cu Teatrul „Nottara” din București), am avut prilejul să

FINAL DE STAGIUNE LA CONSTANȚA

vență a punctului de vedere inițial, abandonarea prea grăbită a unor încercări de joc spiritual și distanțat, pentru a lăsa loc liber jocului manierist și convențional cu care sînt tratate îndeobște și de foarte multă vreme comediile shakespeareene.

Cele mai izbutite momente ale montării le găsim în intrările și ieșirile din scenă, în montajul vesel al secvențelor dramatice cu participarea unei partituri muzicale spirituale (muzica Voican Borislavlevici) ce prelucrează pe inevitabilul ritm „beat” melodiile lansate de Tom Jones. Indecizia regizorală are repercusiuni și în eclectismul declarat al costumelor, care într-o violență cromatică ce atinge uneori paroxismul, alătură detalii unor epoci diferite, amestecind costumele băătăliei de la Hastings cu cele ale „bătăliei” de la Houston! Cadrul scenografic conceput de Vladislav Lalički asigură o mare libertate de mișcare interpretilor și prin rotirea turnantei asigură continuitatea ritmului. Înconjurată de un circular alb, luminos, pe cîteva scări practicabile, de asemenea albe, găsim cîteva repere „strategice” asemănătoare semnelor de circulație de pe autostrăzi, dar și blazoanelor caselor nobiliare.

Ansamblul, compus în majoritate din actori tineri, s-a adaptat cu ușurință unui joc la unison, voios, condus în multe momente spre o exteriorizare sobră. Din numeroasa distribuție cu plăcute apariții episodice, s-au relevat în deosebi: Miodrag Milovanov (Valentin), prin finețea umorului său bonom; Dragoslav Ilici (Thurio) prin grotescul unei măști stupide; Srboljub Milin (Speed); Tamara Miletić, Lilianna Lašići, interpretele Iuliei și Silviei ce au conturat cu haz două cochete ingenue și perverse, voluntare și caline.

Cît despre Launce, cel care „singur cu ciinele său Crab face mai mult decît toate comediile germane la un loc”, precum îi scria Engels lui Marx — personajul a beneficiat de interpretarea cea mai elaborată, de reală autoritate profesională: Liubiša Bacici.

Am văzut în această stagiune pe scena Teatrului Contemporan din Belgrad o montare plină de pitoresc a satirei lui Alexandr Popovici, scriitor contemporan iugoslav, *Motociclistul mortal*. Verva debordantă, tehnica șarjelor caricaturale, capacitatea actorilor de a cînta și dansa într-un registru comic, mi-au lăsat atunci impresia unui colectiv cu ample disponibilități, confirmate din nou pe alte coordonate, în acest turneu fulger la București.

Mira Iosif

În cele două săli de spectacol, de cîte circa 500 locuri fiecare, de la Constanța (lăsînd deoparte Sala sporturilor și scenele cabaretelor), activează trei ansambluri teatrale de profile distincte: Teatrul liric. Teatrul de dramă și comedie — care-și împart una din săli — și Teatrul de revistă „Fantasio”. Așadar, un triptic desăvîrșit, care e gata să bată în plin acum, în lunile de vară. Am scotit așadar nelipsită de interes o fotografie-instantaneu, luată în alb-negru, la sfîrșitul stagiunii cînd, încă văduvite de policromia oaspeților verii, de strălucirea soarelui și de mirajul „Mamaiei by night”, teatrele constănțene s-au adresat aproape exclusiv publicului local — adică, în ultimă analiză, aceluși public fidel și permanent care constituie elementul de nădejde în dialogul dintre scenă și sală.

Să le luăm, așadar, pe rînd, și să lăsăm să se desprindă cîteva concluzii.

Din amplul repertoriu permanent al Teatrului liric, așa cum ne-a fost enunțat de tov. Daminescu, directorul teatrului, și cum se înfățișează în fotomontajele din foaier — *Rigoletto*, *Boema*, *Carmen*, *Cavaleria rustică*, *Paițe* etc. — am asistat la spectacolul cu *My Fair Lady*, adică la acel spectacol care, după cit se pare, ocupă ațîșul aproape în exclusivitate. Deși are de suportat comparația cu filmul cu același nume și cu opereta montată la București, spectacolul de la Constanța rămîne, în linii mari, un spectacol „curat”, bucurîndu-se de succes la public (după mai multe luni de la premieră, sala era aproape plină). În cadrul scenografic sugestiv și funcțional (mai ales decorul cabinetului lui Higgins) realizat de Ion Ipser, se desfășoară o *My Fair Lady* pe care am fi dorit-o totuși mai ritmată, mai alertă (regia artistică: Ion Drugan), cu baletele mai deplin sincronizate cu fosa (coregrafia: Mireille Savopol-Oprescu; conducerea muzicală: Boris Cobasnian), cu o orchestră mai bine pusă la punct — dar despre asta vom mai vorbi — și, în sfîrșit, cu soliști înzestrați cu calități vocale mai pe potrivă celor scenice: Romel Stănciugel (Higgins), Romfîlia Radu (Eliza Doolittle), Sandu Simionică (Pickering); invers